

af en eller anden undskyldelig Grund vare komne bagefter eller komne senere med deres Ansøgninger, og det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) udtalte sig paa en Maade, der giver mig Anledning, til at tro, at han har misforstaaet baade Spørgsmaalet og Svaret, thi selv om nogen kommer bagefter, behøver Sagen ikke at standses derved. Bli- ver Forslaget vedtaget under en eller anden Form her i Tinget, og Uddelingen bliver paabegyndt, kunde de, der komme bagefter, meget godt vente, til den almindelige Ekspedition er foregaaet. Naar jeg lægger nogen Vægt paa at imødekomme saadanne enkelte, er det ud fra en Betragtning, jeg saa ofte har haft Lejlighed til at kunne gøre gældende. Der er en Mængde Invalider, hvis Invaliditet først bliver generende i en senere Alder, og som derefter komme med deres Ansøgning, og jeg har da gjort den Erfaring gennem mange Aar, — jeg har altid interesseret mig meget for Invalidernes Sag her i dette Ting — at naar en saadan enkelt Invalid bliver behandlet lidt håardt eller mindre hensynsfuldt fra Autoriteternes Side, er det af den Slags Afgørelser, der saa let i vide Kredse vækker stor Misstemning. Det er ganske den samme Tanke, jeg har haft ved nu at gøre dette Spørgsmaal til den meget ærede Finansminister. Jeg vil antage — og den højt-ærede Finansminister gør formodentlig det samme — at Antallet af dem, der komme for sent af en saadan undskyldelig Grund, vil blive meget ringe, og hvis saa Autoriteterne, her Finansministeren, finder, at Grunden er undskyldelig, og man saa imødekommer dem, har man afskaaret Muligheden for den Misstemning, maaske i meget vide Kredse, som ellers vilde kunne opstaa. Men jeg skal ikke urgere dette Spørgsmaal videre, men kun gentage over for det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds, at det behøver ikke i nogen Maade at standse Sagen og heller ikke at involvere, at man skal vende tilbage til Forslaget i dets oprindelige Skikkelse. Hvad saa de mere almindelige Bemærkninger angaar, som det ærede Medlem atter gjorde gældende over for mig, skal jeg kun minde om, at jeg var Medforslagsstiller til det Forslag, der fremkom i Fjor, og mange Medlemmer af Højre her i Tinget fulgte mig ved Afstemningen derover.

J. Hage: Det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) udtalte, at det fra Højres Side havde manglet ganske paa Forstaaelse af den

Tanke, der laa til Grund for Forslaget, og i det hele taget søgte det ærede Medlem at fremstille det, som om der ikke alene forelaa en Mangel paa Forstaaelse, men maaske ogsaa Ligegyldighed over for de paagældende gamle Krigere — en Mangel paa Forstaaelse bunder jo ogsaa tit i en vis Ligegyldighed. Men herimod maa jeg paa det allerbestemteste protestere. Jeg tror ikke, at det, at man ofrer store Beløb af Statskassen til et eller andet Formaal, absolut er et Tegn paa Interesse i den Retning. Det er selvfølgelig et Tegn paa, at man vil gøre noget, men det er ikke absolut Tegn paa, at man er de eneste, der have Interesse for Sagen. Det er noget, som hævdes ved saa mange Lejligheder i andre Retninger, og det maa vel ogsaa gøres gældende ved denne Lejlighed. Jeg paastaar, at Maalestocken for Interessen for de gamle Krigere fra 1848—50 umuligt kan søges i, hvorvidt man vil gaa saa langt, som det ærede Medlem og hans Venner have foreslaaet. Enhver Sag har en finansiell Side, og ved enhver ekstraordinær Foranstaltning maa det virkelig overvejes, ikke alene, hvorvidt den kan være gavnlig for de paagældende, men ogsaa, i hvilket Forhold den staar til Statens finansielle Stilling i det hele. En Jubilæumsgave, som vokser op til Millioner, forekommer mig at være ligesom i Strid med selve den Tanke, man vil realisere. Hvis det er store, varige Formaal, som Staten skal fyldestgøre, er det klart, at man maa regne med Millioner. Men naar man i den nævnte Anledning giver en Gave, forekommer det mig, at man — det har jeg i hvert Fald en Fornemmelse af — har skudt over Maalet, naar der skal regnes med Millioner. Hvor Grænsen skal drages, kan være tvivlsomt, og hvorvidt man skulde have givet noget større Beløb i Fjor, derom kan der tvistes. Det gik mig, som det er gaaet mange andre, at vi dog ikke troede, at der vilde komme et saa stort Antal Ansøgninger, som der er kommet. Naar nu den højtærede Finansminister altsaa har erklæret, at han vilde gaa videre og vilde gaa til et Beløb af 800,000 Kr., forekommer det mig, at det finansielt set ikke vil være rigtigt, saaledes som den højtærede Finansminister ogsaa udtalte, at gaa videre. Vi ere allerede efter min Mening højt oppe i saa Henseende, og skal der være noget Forhold mellem ekstraordinære Gaver og Statens almindelige varige Formaalets Fyldestgørelse, saa forekommer det mig nok, at vi allerede ere højt nok oppe med de 800,000. Jeg